

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5424/2021
25.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић, Бисерке Живановић, Весне Субић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Предраг Боговац, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Нови Сад, Полицијска станица Беочин, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду и ВВ из ..., чији је пуномоћник Драган Пашић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1405/21 од 17.06.2021. године, у седници одржаној дана 25.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1405/21 од 17.06.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1405/21 од 17.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2041/2018 од 23.02.2021. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужилаца у односу на тужену Републику Србију, у целости је одбијен. Ставом другим изреке, тужбени захтев тужилаца у односу на туженог ВВ, делимично су усвојени. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиоцу АА на име накнаде нематеријалне штете исплати укупно 126.000,00 динара и то: на име претрпљених физичких болова износ од 56.000,00 динара; на име претрпљеног страха износ од 70.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 23.02.2021. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиљи ББ на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха исплати износ од 90.000,00 динара са законском затезном каматом од 23.02.2021. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом петим изреке, део тужбеног захтева тужиоца АА преко укупно досуђеног износа на име накнаде нематеријалне штете од 126.000,00 динара, па до траженог износа од укупно 380.000,00 динара, преко досуђеног износа од 56.000,00 динара на име претрпљених физичких болова па до траженог износа од 130.000,00 динара и преко досуђеног износа од 70.000,00 динара на име претрпљеног страха, па до траженог износа од 180.000,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом на ту разлику, је одбијен. Ставом

шестим изреке, део тужбеног захтева којим је тужилац АА тражио да се тужени обавезе да му исплати износ од 70.000,00 динара на име душевних болова због наружености, са законском затезном каматом је одбијен. Ставом седмим изреке, део захтева тужиље ББ преко досуђеног износа од 90.000,00 динара, па до траженог износа од 150.000,00 динара на име претрпљеног страха, са траженом каматом на ту разлику је одбијен. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиоцима АА и ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 185.290,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима поступка па до исплате. Ставом деветим изреке, део захтева тужилаца да се тужени обавезе да им законску затезну камату на трошкове поступка исплати почев од дана пресуђења па до извршности одлуке о трошковима, је одбијен. Ставом десетим изреке, обавезани су тужиоци да туженој Републици Србији солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 1405/21 од 17.06.2021. године, ставом првим изреке, жалбу тужилаца, делимично усвојио, а жалбу туженог ВВ одбио, па је решење о трошковима поступка тужилаца садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П 2041/2018 од 23.02.2021. године, преиначено, тако што је обавезан тужени ВВ да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 188.540,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате, док је првостепена пресуда у преосталом, непреиначеном, делу потврђена, а жалбе тужилаца у том делу одбијене. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној, пошто не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужиоцима која им је проузрокована у сукобу са туженим ВВ, полицијским службеником који у то време није био на дужности. Побијана одлука заснива се на примени материјалног права која не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари а тиче се одговорности послодавца, у смислу одредбе члана 170. став 1. Закона о облигационим односима, и износа накнаде нематеријалне штете, у смислу одредбе члана 200. став 1. истог Закона. Правноснажне одлуке другачије садржине, на које ревидент у ревизији

указује, не значе нужно и другачији правни став изражен у тим одлукама, пошто правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су суду поднели 12. марта 2018. године, а вредност предмета спора је 530.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да је ревизија недозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић